

Borzalomsikoly

Szirmai Károly

Szeptembervégi vasárnapdélután volt. A vasúti jegypénztárnál nagy tolongás. Hat óra tájban négy irányból futottak be a vonatok, ezért sok volt az utas.

Marika elegáns világosszürke ruhájában, nyúlánkan, a tágas helyiség közepén álldogált, s a jövő-menő embereket figyelte.

Minden arna haladó megnézte Marikát. Mert feltűnően szép leány volt. Hullámos, bronzvörös haja fodrászremek, hosszúkás arca finoman vont, barna szeme melegen, ígéretesen ragyogó, szép metszésű szája szinte kínálta magát, hogy csókolják, tartása gyönyörű. Megjelenése fiatal, felkapott színésznőkre vagy filmdívákra emlékeztetett.

Marika udvarlójára várakozott: egy magas, választékosan öltözött, jóvágású, barna hajú férfira, aki ezalatt, bepréselten, ott szorongott a pénztáráblakhoz igyekvők között, hogy kettőjüknek jegyet váltson. Noha Marika odahaza azt „adta be”, hogy barátnőjéhez utazik, s az éjszakát is ott tölti.

Ez volt különben első ilyen kirándulása. Erre is csak hosszas unszolás, rábeszélés után szánta el magát. Mert még érintetlen volt. De hát a szép, érdekes, nagy jövedelmű férfi kedvéért — aki, mint ígérte, a „válás kimondása után feleségül veszi” — érdemes volt ezt az utat megkockáztatni, már csak az újság különös ingeréért is.

Marikának azonban kikötései voltak. Míg föl nem szállnak a vonatra, senkinek sem szabad tudnia, hogy ők ketten egymáshoz tartoznak. A jegyváltás megtörténte után Marika tehát tovább sétált, udvarlója is, de az ellenkező irányban.

Amikor négy irányból befutottak a vonatok, Marika, szép fejét fölkapva, mintha a leszállók közt a várt érkezőt keresné, belevegült a vonatokat megrohmozó embertolongásba, közben egy pillanatra sem veszítve

szem elől gavallérját, hogy szép, finoman ívelt, karcsú bokás lábával ugyanabba az első osztályú kocsiba lendüljön föl, ahová ő, csak a másik végén. Az ajtóból még röpkén visszapillantott: vajon nem látta-e meg valaki? Megnyugvással állapította meg, hogy nem, így fölszállása rendben történt.

A vonat megmozdult és elindult. A nagy, sárga állomásépület, lassan hátrálva, visszamaradt. A drótokkal összekötözött sürgönypóznák gyorsvonal-sebességgel száguldottak visszafelé, az ellenkező irányban.

Megbeszélésük szerint, be-bekukkantva a fülkébe, mintha üres szakaszt keresnének, elindultak egymás felé. A sötétszürke ruhás férfi a kocsii elejéről, Marika a végéről. Az ablaknál ácsorgók mellett átnyomakodva, a folyosó közepén találkoztak.

— Van üres szakasz? — kérdezte Marika.

— Nincs.

— Gondolhattam volna.

— Elöl azonban van két szabad hely, az ablak mellett.

— Akkor gyerünk oda — lóbálta meg Marika finom barna bőrből készült izléses retiküljét, melybe toalettiszerein kívül egy selyem hálóinget is becsomagolt. Ha már rászánta magát erre a kirándulásra, legyen mindene a legkifogástalanabb, akárcsak ő.

Köszönve, beléptek a fülkébe, s elfoglalták az ablaknál a két szabad helyet. Marika jobb karjával az ablakhoz támaszkodva, a férfi nadrágját térdén felhúzva. A leáldozóban levő nap ugyan még oda sütött, de már nem bántóan. A menetirányban ülő Marikát meg éppen csak cirógatta.

A kikötés szerint udvarlója, beszélgetés közben, nem mondhatott semmi olyat, amiből következtetni lehetett volna utazásuk céljára vagy kapcsolatukra. Marika ugyanis nem szeretett volna a benn ülők szemében „olyannak” látszani. A férfi viselkedése ezért mindvégig kifogástalan volt. Hogy közben a vele szemben ülő leányt — képzeletében — térdétől fölfelé meztelenre vetkőztette, ugyan ki sejtette?

Mily rég várt a nemsokára bekövetkező pillanatra! Majd három éve, mióta Marikát ismerte, s amióta egy cég gyártmányait ajánlva, többször is megfordult az őt beszerzésben foglalkoztató vállalatnál. De irodai érintkezésük során csak ritkán sikerült vele meghittebben, célratörően elbeszélgetnie. Marika ugyanis környezete miatt meglehetősen tartózkodó volt. Arra pedig, hogy valahol irodán kívül, cukrászdában, kávéházban vagy más helyen találkozzanak, nem volt rávehető.

— Ha még nagyobb város volna, de itt, ahol úgyszólván mindenki ismeri egymást... — válaszolta.

Amikor pedig egy belemelegedett beszélgetés során szóba hozta a skandináv fiatalság kötetlenebb, szabadabb szerelmi életét, s közben célzást tett a szállodára, melynek időnként vendége volt, Marika fölháborodva tört ki:

— Hát minek néz engemet?...

Majd négy hónapig tartott, míg sikerült kiengesztelnie. Bizonyára azal, hogy tartalék útlapját kijátszva, két leánynál bevált cselofogásával, őt is megkérte.

— Csak elválasszon végre a bíróság makacszkodó feleségemtől, nyomban fölkeresem szüleit, és bejelentem szándékomat. De addig, mint úriember, ezt nem tehetem. (Mintha nős lett volna valamikor is!)

Magában közben mulatott. Mert ugyan mi kényszeríthetné négyszemközt elhangzott házassági ígérete betartására? S melyik jobb leány hozná nyilvánosságra szégyenét igény-támasztással? Marika semmi esetre. Sokkal többet ad jóhírnevére, vagy legalább annak látszatára.

Ahogy szembenülve s csöppet előrehajolva, társalgás közben rá-ránézett, hibátlan alakját képzeletében meztelenre vetkőztetve, folyton a reájuk váró éjszaka gyönyöreire kellett gondolnia. Ily „remekszép” leány még nem került terítékre. Pedig az előbbieket sem voltak akármilyenek. Szeretőit mindig kényes ízléssel válogatta. Mint betegesen kifinomodott kéjenc, a nőkel szemben messzemenően igényes volt.

...Már elbóbiskolóban volt a nap, mire megérkeztek a nagy, Duna menti városba, a férfi lakhelyére. Kényelmesen, lassú léptekkel indultak befelé, mert még bőven volt idejük.

— Tehát, ahogy megbeszéltük, előbb elmegyünk egy jó étterembe vacsorázni — mondta a férfi. (Oda, ahová az utolsó két év során más nőket is vitt, s ahol bőkezű borralalóiról volt közismert.)

— Remek hely — folytatta. (Kedvtelven használta ezt a magasztaló szót, valahányszor alkalom kínálkozott rá.)

— Tiszta, kellemes, csendes — dicsérte. — Semmi zsúfoltság, lárma. Közönsége válogatott, társalgása hangfogózott. Dohány se fullaszt. S a kiszolgálás! — áradozott.

— Itt vagyunk! — állt meg, a belvárosba érve, egy palaszürke, többemeletes szálloda körforgós bejáratánál.

Marika gyanakodva tekintett körül.

— De hiszen ez szálloda! — kiáltott fel. — Nem megmondtam, hogy hallani se akarok róla! — szólt ingerülten udvarlójához. — Én ide be nem megyek! — makacsolta meg magát.

A férfi nyugodtan, mosolyogva nézte.

— Én nem a szállodába jöttem magával, hanem annak beljebb levő éttermébe. S oda csak ezen a körforgós ajtón juthatunk. Hisz most már nekem?

— Igen, de menjen előre — válaszolta Marika még mindig bizalmatlankodva. Csak akkor engedett föl, amikor a lágy opállampás világításban leültek a falak mentén sorakozó, egyforma, négy személyes, fehér terítős asztalok egyikéhez.

— Nos, hogy tetszik? Ugye, kellemes hely? Az asztalközök szélesek. Nem kell egymásnak hátat fordított székek közt átnyomakodni. Egyik társaság nem zavarja a másikat. A túlsó asztalsor még távolabb van. Szinte korzóni lehet a kettő között. Jobbat, megfelelőbbet nem is lehet kívánni. Mindig örülök, mikor itt vacsorázhatom.

— Mióta étkezik itt? Régen? Feleségével is ide járt? — hullottak szaporán Marika kérdései.

— Nem, csak mióta elváltunk. Akkor szoktam ide — füllentette.

— Igaz, mindig meg akartam kérdezni, mióta nem viseli jegygyűrűjét? — tudakolta Marika a bizalmatlanság árnyalatával hangjában. — Jobb keze gyűrűs ujján ugyanis nem látom a nyomát, pedig egy ideig meg szokott maradni.

— Bal kezem gyűrűs ujján viseltem, mert a másikat szorította — hazudta. — De mikor elköltöztem, felváltottam ezzel az apámtól örökölt zöld tűzű smaragdgyűrűvel. Hogy tetszik, ugye remek? — terelte el a beszélgetést.

— Nem értek hozzá, de valóban szép.

— S értékben vetekszik az ugyanolyan karátos briliánszal. De ni, itt jön kacsázva s' rogyásig megrakva az ételhordó pincér. Nézze csak: hát nem olyan, akár egy öregségre kiugrott, megtokásodott, csupasz, hájas arcú pap, kopasz tányérfején néhány lengedező őszvörös hajszállal?

— Miért beszél róla így? — mondta szemrehányóan Marika. — Szegevény, nem tehet róla, hogy ilyen. Látja, nekem rokonszenves.

— Azt hiszi, nekem nem? Régóta ismerjük mi már egymást! Nagyon jó pofa. A maga társaságában remek cimborá. Egyszer alkalmam volt megfigyelni egy kisebb éjjeli borozóban, amikor szabadnapos volt. Ha hallotta volna, hogy micsoda hahotát váltott ki néhány vele iddogáló kartársából, amint fapofával, pőfékelve, csendesen mesélt valamit. De íme, máris jön vissza az egymásra tornyozott üres tányérokkal. Odaszólok, hogy a rendelést fölvegye.

— Halló! Legyen szíves, kérem, ide jönni. Rendelni szeretnék valami jó vacsorát — mondta, mikor a pincér megállt asztaluknál. — Mit ajánlana? — nézett rá bizalommal.

A középtermetű, testes, fehérkabátos, öregedő pincér, az egymásra rakott szennyes edények fölött megvető pillantást vetett az eléje tolt étlapra, s mint akinek az egész bliktri, kapásból odalökte egy-két különösen izletes fogás nevét.

— Jó, hozza — hagyta rá a férfi.

— Teljesen rábízhatsz magunkat — mondta, hátradőlve székében, mikor a pincér elment. — Rosszat, nem sikerültet nem ajánlana, csak jót, kifogástalant. Tapasztalatból tudom.

— Úgy látszik, nagyon bennfentes ebben az étteremben — jegyezte meg Marika, némi éllel.

— Hát... — válaszolta a férfi, kicsengő dicsekvéssel.

A pincér néhány perc múlva feltűnt a konyha irányából, karján egyensúlyozott, megrakott tálcákkal. Amikor hozzájuk ért, gyakorlott kézzel eléjük tette a maga választotta fogásokat. Közben — lopva jelentőségteljesen rápillantott Marika udvarlójára, mint aki kalandjaiba beavatottan, gratulál legújabb választásához.

Az mosollyal viszonzta pillantását.

Marika éppen tányérja fölé hajolt, s a szemek összevillanó közjátékából semmit sem vett észre.

— Ugye, kellemes hely? — kérdezte vacsora közben újra a férfi, dicsegetet várva választásáért.

De Marika kelleetlenül csupán ennyit mondott:

— Igen.

Csak nem tudott hangulatba jönni. Fanyar volt, kedvetlen. Már megbánta, hogy eljött. Kelemtlenül érezte magát. S humbugságot a levegőben. Mintha drága áru volna, melyet udvarlója olcsó, silány mutatványosság hangzatos hírverésével szeretne megkaparintáni. Némely megnyilatkozásában egyszerre visszatetsző vonásokat fedezett föl. Csupán később enyhült meg iránta, mikor cigarettája füstjét melázón eregetve, jövőjüket színezgette.

— Majd ha már a feleségem lesz, gyakrabban járunk ide. Például egy-egy mozi- vagy színházi előadás előtt — csillantotta meg a reá váró változatos szórakozásokat.

— Hol igyuk meg a feketét? Itt vagy a kávéházban? — kérdezte vacsora után.

— Nekem mindegy.

— Akkor inkább ide hozatjuk. Úgyse maradunk már soká. Meg ott kevertebb a közönség. Kár, hogy Veronka néni, az éttermi szakácsnő, nem főz feketét, mert a kávéházi pocsék.

Fizetés után még elbeszélgettek. Többnyire a férfi vitte a szót. Ki nem fogyott belőle. Mindig talált valami témát, csipegetni valót. Böven folyó beszédjén megéreztt mestersége, az ügynökösködés. Éppúgy, mint szeretőit válogató életmódján.

Közben át-átsandított a szomszéd asztaloknál ülőkre. Vajon nézik-e őket? S vajon róluk beszélgetnek-e? Mindig hímbüszkeségtől dagadozott, ha nyilvános helyen szép leánnyal jelenhetett meg és feltűnést keltett. Vagy ha ily nő társaságában mutogathatta magát a korzón.

Kilenc óra felé fölállt, kihúzva magát szálasságában, s mintegy megadva a jelt — az előőnnepség után — a távozásra.

— Itt voltunk, láttunk, élveztünk — mondta, mintha csak egy mozi-beszámoló címfőiratát olvasta volna föl, némi önkényes módosítással.

— Lassan indulhatunk hazafelé — bocsátotta előre Marikát.

— A háziak már bizonyára lefekvésre készülődnek — folytatta az utcána érve. — Nem is sejtik, hogy bemondásomtól eltérően, hazajöttem. De így jó, legalább nem kopogtatnak be, érdeklődve, hogy nincs-e valamire szükségem. Mert hallatlanul udvariasak. Nem csoda, úgyszólván belőlem élnék. Tudniillik nagy lakbért fizetek. Csak kevesen tudnák zsebükből havonta kiguberálni. De nekem megéri, mert ily remek albérleti lakást nemigen lehet kapni. Már említettem, hogy tágas, kétablakos, utcára néző, különbejárátú, üveg folyosóról nyíló. Az öreg házaspár a másik, nagyobbik szárnyat lakja. Valami vén férfirokonukkal. Az illetőt csak kétszer vagy háromszor láttam, de nem is kívánom többször. Hosszú, sárga, csupasz homlokával és magas, meggörnyedt, girhes alakjával maga a megtestesült halott-jelölt. Megboldogult nagynéném meséiből a filmre vitt Drakula jelent meg előttem az ő képében, amidőn először láttam. De hát semmi dolgom velük, nem zavarnak, s ez, ugye, megfizethetetlen.

— Meg is érkezünk — állt meg egy okkersárgának látszó, ötablakos, földszintes családi ház előtt a Vasút utca vége felé.

— No, mit mondtam? Már alszanak — mutatott a sötét ablakokra. — Persze azért vigyáznunk kell, mert az öregek könnyen fölébrednek. Majd én vezetem — fogta meg gyöngéden Marika karját, mikor kulcsával kizárta a fedett kapualjból nyíló folyosóajtót. — Vigyázzon, itt lépcső következik — figyelmeztette. — Most jobbra! — irányította. — Csak mindig mellettem, mert odébb egy szekrény van. Már nyitom is az ajtót. Tessék! — bocsátotta előre. — Mindjárt fölgyújtom a villanyt — mondta.

Kattanás hallatszott, s nyomban utána Marika éles, fület hasító borzalomsikoltása.

A következő pillanatban nekirontott a szobaajtónak, feltépte, s nem törődve, hogy az álmából fölriasztott idős házaspár, fakó hálóköntösében, ijedten, kezét tördelve, támolyogva közeledik, elviharzott mellettük, és kivágta a folyosóajtót, kirohant az utcána, az éjszakába.

Udvarlója pedig, akit az egész éppoly váratlanul ért, mint őt, ott állt, tekintetével igézetten tapadva a szobájában fölraivatalozott halottra, aki hosszú, sárga, csupasz, hunytszemű koponyával oly borzalmasan emlékeztette a nagynénje meseiből ismert Drakulára, vagy magára a koporsóba fektetett halálra.

